

PLECIENIE (2) *sb n*

Pierwsze i drugie e jasne; końcowe z tekstu nie oznaczającego -é.

sg N plecieni(e) (1). ◇ D plecieniu (1). ◇ [L plecieniu.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde brak.

I. Rzeczownik od „pleść”: *łączenie dwóch lub więcej pasm lub prętów przekładanych na przemian jeden przez drugi; plicatura, textura, textus Cn (1) : Viminalis, Ku zwiężowaniu/ pleciemiu [!] należący. Mącz 496d.*

[plecienie czego: iam lię ná plećieniu rogoży zábawił. SkarŻyw 1585 450.]

II. Rzeczownik od „pleść się”; *przen [czego] (1) :*

Wyrażenie: »plecienie na oczu« = wyobrażanie sobie: Obversatio, Obieranie fie w czym/ lnienie/ ście/ lezienie czego ná myśl álbo wicie/ plecienie czego ná oczu. Mącz 488b.

Szereg: »wicie, plecienie«: Mącz 488b cf Wyrażenie.

Synonim: I. wicie.

Cf PLEŚĆ, PLEŚĆ SIĘ